

1945. aasta aprilli lõpus sai Martin Bormann ülesandeks võtta ühendust ajakirjanikuga neutraalsest riigist ja tuua ta riigikantselei punkrisse. Üks päev enne Hitleri ametlikku lõppu sai Šveitsi ajakirjanik Kurt Speidel (??? - Кyрт Шпейдель) tema viimase intervjuu. Speidel ise hukkus pommirünnakus, tema märkmed aga viidi Moskvasse Sõjajõudude muuseumi arhiivi. Paar kuud tagasi võttis keegi selle märkmiku ette ja dešifreeris stenogrammi. Sai selgeks, et tegu on väärtusliku ajaloolise dokumendiga.

KURT SPEIDEL: Kui te 27 aastat tagasi, astusite poliitilisse võitlusse, kas te kujutasite ette selle niisugust lõppu?

ADOLF HITLER: Jah, me teadsime juba siis, mida me teeme. Me astusime otsustavasse lahingusse (Endkampf), kus oli kaalul valge rassi saatus. Kaalul oli kõik ja tulemusi võib olla ainult kaks: me kas võidame või hukkume kõik.

KURT SPEIDEL: Täna on 29. aprill 1945. Kas te saate aru, et olete sõja kaotanud?

ADOLF HITLER: Ma ei loe seda kaotuseks. Saksamaa - jah, tema kaotas sõja, Wehrmacht purustati. Aga me andsime tõuke võimsaima idee levikule. Natsionaalsotsialism tõestas näitlikult oma absoluutseid eeliseid. Meenutage 1918. aastat, meenutage 1920.-aastaid – mis seisus oli siis Saksamaa! Mõne aastaga, mis me olime võimul, õnnestus meil luua suurim riik inimkonna ajaloos. Me ehitasime üles majanduse, kasvasime terve eluviisidega noori - vaimselt ja füüsiliselt terveid. Lõppude lõpuks jääb ajalukku ikka ainult suur ja üllas. Kes mäletab täna tuhandeid orje, kes surid püramiidide ehitusel Egiptuses? Ajalukku läksid vaid hiigelpüramiidid. Jah, me langesime võitluses, kuid me langesime kõrgusse (der Fall nach oben). Rahvusühiskondlusele kuulub tulevik ja ma julgen öelda, et see juhtub XXI sajandil. Ma ei üllatuks, kui XXI sajandi natsionaalsotsialism võidaks just Venemaal. Sellele sõjale kuulunud aastatel olin sunnitud üle vaatama oma rassilise maailmavaate. Ma tahan teile öelda, et mitte

keegi siin, Euroopas, ei tunne Venemaad ja ei ole ka kunagi tundnud. Ma sugugi ei idealiseeri venelasi, venelastes on ikka liiga palju asiaatlikku. Aga fakt jääb faktiks, vene rahvas oli selles hullus sõjas tugevam ja vastupidavam ja ma ei oleks üllatunud, kui valge rassi päästja tuleks ida poolt. See oleks loogilinegi.

KURT SPEIDEL: Te ütlesite, et teie idee võitis, kuid sõja te kaotasite. Siit järeldeb küsimus: kas seda sõda oli vaja?

ADOLF HITLER: Te räägite nagu oleks terves maailmas vaid minust sõltunud selle sõja algatamine. Ma tean, et pärast meie hukku lastakse meie kallale koortekari. Meid nimetatakse agressoriteks ja sõjaõhutajateks. Kuid see ei ole tõsi, et mina või keegi teine Saksamaal oleks tahtnud seda sõda. Uue põlvkond sakslasi ehitas suure riigi ja ei ole nende süü, et neile ikka ja jälle kaikkaid kodaratesse loobiti. Kogu maailma britid, ameeriklased ja juudid üle maailma tegid kõik, et alustada seda sõda, et kägistada rahvusühiskondliku liikumise tähtsaid võrseid. Ainult idiotid arvaks, et see sõda oli meie strateegide plaanides. Kas panite tähele, et kohe 1939-ndal, olime me ümbritsetud vaenlastest, kes ületasid meid nii arvuliselt kui tehniliselt? Kuid isegi sellistes tingimustes suutis saksa vaim ilmutada maailmale kangelaslikkuse imesid.

KURT SPEIDEL: Kas nüüd tagasi vaadates ei ehmu te mõnedest oma tegudest. Näiteks niinimetatud juudiküsimuse lõplikust lahendamisest?

ADOLF HITLER: Sellel Saksamaale nii traagilisel tunnil ei taha ma mõelda juutide peale.

KURT SPEIDEL: Millist oma elus tehtud otsust te kõige rohkem kahetsete?

ADOLF HITLER: 1934. aastal toimunud SA laiali ajamist ning Röhmi hukkamist. Siis ma lähtusin liialt oma emotsioonidest ja oma osa mängisid ka parteisisesed intriigid. Ernst, vaatamata kõigile oma puudustele, oli ustav rahvusühiskondlane ja ta oli minu kõrval meie võitluse algusest peale. Ilma tema loogirühmata poleks Natsionaalsotsialistlik Saksa Töölispartei tekkida saanud. Ma tean, et paljud süüdistavad mind rahvusrevolutsiooni reetmises, kuid vaatamata igasugustele kuulujuttudele, juhtisid mind vaid minu arusaamised moraalist ja kõlblusest, ma võitlesin puhtuse eest partei ridades. Ernst oli mu sõber ja suri minu nimega huulil. Kui ta oleks minu kõrval ka täna, oleks kõik teisiti. Aga Wehrmacht lihtsalt reetis mind ja ma hukkun omaenese kindralite tõttu. Stalin sooritas geniaalse teo korraldades puhastuse Punaarmees ja vabanedes korrumppeerunud aristokraatiast.